

Sygn. akt III CSK 379/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku I. S.

przy uczestnictwie J. S., J. K., J. Ś., J. T., Z. T., M. S., L. T., J. P. , K. M., A. S., W. M., E. B., W. T. i R. T. S.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestniczki postępowania W. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości. Uczestniczka W. M. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne, które zdaniem skarżącej występuje w sprawie, przedstawione zostało w formie następujących pytań: „czy dozwolone jest, w świetle art. 6 k.c., nałożenie na uczestniczkę postępowania o stwierdzenie zasiedzenia gruntów, w większości, obowiązku wskazania czy do zasiedzenia lub użytkowania gruntów przez wnioskodawczynię faktycznie doszło czy też nie, przy jednoczesnej biernej postawie wnioskodawczyni, która nie wskazała niebudzących wątpliwości podstaw uzasadniających stwierdzenie zasiedzenia przez nią nieruchomości będących przedmiotem postępowania?” oraz „czy jest możliwe stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości stanowiącej przedmiot współwłasności, przez jednego ze współwłaścicieli w sytuacji gdy współwłasność nie została podzielona, ani nie dokonano na niej czynności podziału jej części do wyłącznego korzystania przez poszczególnych współwłaścicieli?”. Wedle twierdzenia skarżącej w związku z powyższymi pytaniami zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, co miałoby polegać na ustaleniu, „czy w toku postępowania o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości jest uzasadnione

obciążenie uczestników obowiązkiem dowodzenia, że nie doszło do zasiedzenia na rzecz wnioskodawcy?” oraz „czy przepis art. 172 § 1 i 2 k.c. zezwala współwłaścicielowi nieruchomości [na] jej zasiedzenie w sytuacji gdy nieruchomość nie została w żaden sposób prawnie lub faktycznie podzielona przez współwłaścicieli?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według ugruntowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska, jeżeli skarżący, jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Natomiast w sytuacji, kiedy skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien w odrębnym wywodzie wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie spełniają wskazanych wymagań. Przedstawione w skardze zagadnienie nie zostało oparte na ustaleniach i wnioskach Sądu drugiej instancji, lecz jest wynikiem subiektywnej oceny stanu faktycznego dokonanej przez skarżącą. Poza tym należy podkreślić, że wskazane przez skarżącą zagadnienie dotyczące możliwości nabycia w drodze zasiedzenia własności nieruchomości będącej przedmiotem współwłasności przez jednego ze współwłaścicieli wielokrotnie było rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 324/13, niepubl.). Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie budzi również wątpliwości kwestia rozkładu ciężaru dowodu. Przesłanki zasiedzenia powinien wykazać podmiot ubiegający się o zasiedzenie, przy czym na jego rzecz działają domniemania dobrej wiary i samoistności posiadania. Na sprzeciwiających się zasiedzeniu uczestnikach spoczywa ciężar obalenia tych domniemań, co oznacza konieczność przedstawienia dowodów na poparcie swego stanowiska (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2014 r., V CSK 386/13, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.